

Sygnatura akt VIII C 10/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko J. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 10/17

UZASADNIENIE

W dniu 26 lipca 2016 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...)

– (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu J. P. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 203,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku kontroli biletowej w pojeździe linii 14 przeprowadzonej przez powoda w dniu 23 sierpnia 2015 roku, stwierdził u pozwanego brak ważnego biletu podróznego. W następstwie zaistniałego zdarzenia powód wystawił pozwanemu wezwanie do wniesienia w terminie 30 dni opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł oraz kwoty 3,80 zł tytułem opłaty za podróż. Powyższe roszczenie stało się wymagalne w dniu 22 września 2015 roku. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uiścił kwot, o których mowa wyżej.

(pozew k. 2-4)

W dniu 11 października 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Nakaz ten zaskarżył sprzeciwem w całości pozwany.

(nakaz zapłaty k. 4v., sprzeciw k. 6v.)

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 9)

W piśmie procesowym z dnia 3 lutego 2017 roku pozwany oświadczył, że go „tam nie było”.

(pismo procesowe pozwanego k. 24)

W odpowiedzi na sprzeciw oraz w piśmie procesowym z dnia 10 marca 2017 roku powód podtrzymał w całości żądanie pozwu, nie odnosząc się jednakże do twierdzeń pozwanego.

(odpowiedź na sprzeciw k. 26-27, pismo procesowe powoda k. 45-46)

Na rozprawie w dniu 24 maja 2017 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Oświadczył, że wskazany w wezwaniu do wniesienia opłaty dodatkowej numer PESEL jest nieprawidłowy z uwagi na zbyt małą ilość cyfr. Podniósł, że nie urodził się 70 stycznia, a jego nr PESEL to (...). Zaprzeczył ponadto, aby w dacie kontroli jechał pojazdem wskazanym w pozwie na trasie oznaczonej w wezwaniu do wniesienia opłaty dodatkowej. Ponadto wniósł o zobowiązanie powoda do przedstawienia nagrania z monitoringu celem wykazania przebiegu kontroli z dnia 23 sierpnia 2015 roku.

(protokół rozprawy k. 58-60)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. W piśmie procesowym z dnia 5 czerwca 2017 roku powód oświadczył, że nie dysponuje nagraniem z przebiegu kontroli z dnia 23 sierpnia 2015 roku.

(pismo procesowe powoda k. 61, pismo procesowe pozwanego k. 65)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 sierpnia 2015 roku działający w imieniu powodowej Spółki kontroler biletów wystawił na osobę posługującą się imieniem i nazwiskiem J. P. oraz nr PESEL oznaczonym jako (...) (dziesięć cyfr, z datą urodzenia 70 stycznia 1984), wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 3,80 zł, w związku ze stwierdzonym brakiem biletu w środku komunikacji lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Wezwanie, o którym mowa, nie zostało podpisane przez pasażera poddanego kontroli, a jego treść została wypełniona na podstawie ustnego oświadczenia kontrolowanego.

Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 30 dni. (kserokopia wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej k. 18, okoliczności bezsporne)

W wezwaniu do zapłaty z dnia 26 października 2015 roku powód oznaczył zadłużenie pozwanego na kwotę 205,81 zł.

(ostateczne wezwanie do zapłaty k. 19, okoliczności bezsporne)

W dniu 23 sierpnia 2015 roku pozwany J. P. nie podróżował tramwajem linii 14.

Numer PESEL pozwanego J. P. to (...).

(dowód z przesłuchania pozwanego 00:08:52-00:19:23 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 14 maja 2017 roku, wydruk z bazy PESEL-SAD k. 55-57)

Jaku P. przed zdarzeniem zgubił legitymację opiekuna zabytków, która zawiera m.in. dane dotyczące imienia i nazwisk oraz miejsca zamieszkania oraz dowód osobisty, co zgłosił stosownym organom.

(dowód z przesłuchania pozwanego 00:15:02 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 14 maja 2017 roku, pismo z Urzędu Miasta Ł. z dnia 06.07.2017 r. k. 66)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny, a częściowo w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu, z tym jednak zastrzeżeniem, że pozwany kontestował, aby był poddany kontroli biletów w dniu 23 sierpnia 2015 roku w tramwaju linii 14. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania pozwanego. W imieniu powoda – osoba upoważniona do jego reprezentacji nie stawiała się na rozprawę mimo stosownego wezwania celem przesłuchania pod rygorem pominięcia dowodu z jej zeznań.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, iż w dniu 23 sierpnia 2015 roku działający w imieniu powoda kontroler biletów wystawił wezwanie do uiszczenia opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 3,80 zł, które to wezwanie zostało wystawione na imię i nazwisko pozwanego.

Pozwany w toku postępowania kontestował jednak, aby krytycznego dnia podróżował środkiem komunikacji lokalnego transportu zbiorowego w Ł. linii 14. J. P. podniósł przy tym, że wskazany w wezwaniu nr PESEL jest nieprawidłowy, które to twierdzenie należy uznać za prawidłowe. Kwestionowany nr PESEL nie tylko zawiera bowiem 10 cyfr zamiast 11, ale nadto, jako datę urodzenia wpisano w nim (...) (pierwsze 6 cyfr), a więc dzień **70** stycznia 1984 roku. Pomyłka w oznaczeniu dnia urodzin – w stosunku do daty urodzin pozwanego, dotyczy przy tym obu cyfr (pozwany urodził się (...), a więc pierwsze 6 cyfr jego nr PESEL to (...)). Opisane wyżej różnice występujące pomiędzy nr PESEL pozwanego a nr PESEL z wezwania nie są przy tym jedynymi. W kwestionowanym numerze po oznaczeniu dotyczącym daty urodzenia widnieją bowiem cyfry (...), natomiast w nr pozwanego, cyfry (...). Różnica ta istniałaby nawet wówczas, gdyby do kwestionowanego nr PESEL dodać brakującą, ostatnią cyfrę („7”). Sądowi nie umknęło również, że wpisane w treść wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej dane pasażera poddanego kontroli zostały ustalone wyłącznie w oparciu o ustne oświadczenie, a jednocześnie do akt sprawy nie zostały załączone żadne dokumenty, które wskazywałyby, że w związku z nieokazaniem się dokumentem tożsamości przez kontrolowanego, na miejsce kontroli została wezwana policja, co jak powszechnie wiadomo, jest zasadą w przypadkach, jak wyżej opisany, wobec konieczności ustalenia tożsamości podróżującego. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z art. 33 a ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe, w brzmieniu obowiązującym na dzień zdarzenia, w razie stwierdzenia braku ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona ma prawo w razie niezapłacenia należności i nieokazania dokumentu - ująć podróżnego i niezwłocznie oddać go w ręce Policji lub innych organów porządkowych, które mają zgodnie z przepisami prawo zatrzymania podróżnego i podjęcia czynności zmierzających do ustalenia jego tożsamości; do czasu przybycia funkcjonariusza Policji lub innych organów porządkowych, podróżny obowiązany jest pozostać w miejscu przeprowadzania kontroli albo w innym miejscu wskazanym przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego albo osobę przez niego upoważnioną.

Podkreślić w tym miejscu również należy, że w wezwaniu do wniesienia opłaty dodatkowej nie ma podpisu pasażera.

Mając na uwadze powyższe oraz treść zeznań pozwanego, który w toku całego postępowania kategorycznie zaprzeczał, aby krytycznego dnia podróżował tramwajem linii 14 na trasie oznaczonej w wezwaniu, jak również uwzględniając okoliczność, że wezwanie do uiszczenia opłaty dodatkowej nie zostało podpisane przez osobę kontrolowaną, jego treść została wypełniona wyłącznie w oparciu o oświadczenie ustne, nadto dane personalne kontrolowanego nie pokrywając się z danymi pozwanego, który zagubił przed zdarzeniem swoje dokumenty tożsamości – legitymację opiekuna zabytków, która zawiera m.in. dane dotyczące imienia i nazwisk oraz miejsca zamieszkania oraz dowód osobisty, a powód nie dysponuje nagraniem z monitoringu z przebiegiem kontroli z dnia 23 sierpnia 2015 roku, Sąd uznał, iż powód nie wykazał legitymacji biernej pozwanego do występowania w przedmiotowej sprawie, poprzez niewykazanie, że to właśnie pozwany był osobą poddaną kontroli w tramwaju linii 14 w dniu 23 sierpnia 2015 roku. Godzi się przypomnieć, że w myśl zaś treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w

treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości jako nieudowodnione.